

е само нашето царство, а има още Нѣмска земя, Френска земя, че иматъ царство и Шведите, и Ангелизете, и Персиянците, и Китайците (изъ Китай чай докарватъ), тогава азъ не можахъ вече и да са чуда, а само охнахъ и уста раззинахъ. О, о, о! колко ли земя има подъ нашите крака?... си помислихъ азъ. — Ала, знаете ли, че на свѣтътъ не е само земя, а освѣнъ земята, или освѣнъ сушата, има още и морета, които сж по-голѣми и отъ едно царство, а има море—океанъ, което ще бжде, както казватъ, по-голѣмо отъ сичките царства, ако само ги съберешъ заедно. Ехъ ти господи! че колко ли мѣста има на тая земя! и колко ли голѣма трѣба да бжде тая земя! Сичкото това, щото сжмъ азъ премислилъ не може ни съ приказница да са разскаже, ни съ перо да са опише. Ами дека ли е крайтъ на земята? мислѣхъ си азъ твърде чѣсто. — Дека ли е онова мѣсто, при което са тя съ небето закача? И на, щомъ азъ дойдохъ до тая „гатанка“, то тя не излѣзе вече изъ главата ми. А кога захванѣхъ да разминявамъ за тия работи, то и не вида какъ деньтъ премине; а понѣкогашъ и да пообѣдвамъ заборава: бога ми ви казвамъ! Случваше са и кисело понѣкогашъ да ми излѣзе изъ носѣтъ за тия работи! Замисла са, па изведнашъ трѣнна и като отъ сжнъ са сабуда, дойда въ себѣ си иглѣдамъ: и слжнцето веке одамна зашло и въ селото одамна веке огнъ свѣти, — а овцете ми фию, фию!.... по сичкото поле са разнавалe!.... Ахъ, ахъ, ахъ, джршъ са сега! Чакъ по първи пѣтли са вжрицахъ